

Víz és Szellem

A legtöbb bibliafordítás és a hagyomány is keresztelőnek nevezi Jánost. A régebbi fordítások azonban a „bemerítő” vagy az „alámerítő” jelzőt használják vele kapcsolatban. Lehet, hogy kukacoskodásnak tűnik ez a játék a szavakkal, de úgy gondolom, hogy a „bemerítkezésnek” sokkal erősebb jelentése, üzenete van, mint a „keresztelésnek”, különösen, ha a mai kor katolikus gyakorlatát nézzük.

A bemerítkezés a gyakorlatban nemcsak pár csepp szentelt vizet és olajos vattát jelentett, hanem tényleges víz alá merülést, a levegő hiányának, a fulladásnak a kínzó érzését, majd a felbukkanás és az újra lélegzés katartikus örömét. A régi ember halálát és az új ember ébredését.

János és Jézus küldetése nagyon hasonló volt. Az evangélium ezt írja Jánosról: „Azt mondta nekik, hogy változtassák meg azt, ahogy gondolkodnak, és ahogy élnek, merítkezzenek be, hogy Isten megbocsássa a bűneiket.” Úgy gondolom, nagyjából Jézus is ezt szerette volna: bűnbánat és gondolkodás átalakítása. Mi akkor mégis a lényeges különbség?

János célja annyi volt, hogy akik hozzá mentek a pusztába, megbánják bűneiket és szülessenek újjá, viszont Jézus célja ezen túlmenően az volt, hogy a hozzá térők értsék meg, hogy ők is az Atya gyermekei. Ez sokkal többet jelent, mint az „egyszerű” bűnbocsánat: ez az Isten köreibe tartozást jelenti.

Talán ez a vízben, illetve a Lélekben való bemerítkezés, alámerítkezés közötti különbség. A vízben megtisztulunk, hálások leszünk Istennek a megbocsátásáért, a Lélekben elmerülve azonban azt élhetjük át, hogy részei vagyunk az Istennek, és Ő része a mi életünknek.

János ezt még nem tudta. Lehet, hogy még nem tapasztalta meg Istennek ezt a mindent és mindenkit körülölelő szeretetét. Jézus viszont ebből a szeretetből táplálkozott egész életében, és azt szerette volna, ha minél több ember megtapasztalja, megérti, hogy mindannyian az Atya gyermekei vagyunk.

Talán a mi küldetésünk, feladatunk is ez: segíteni másoknak, hogy bele tudjanak merülni Isten Szellemébe! Tudjunk úgy élni, olyan példát mutatni a tetteinkkel, szavainkkal, szeretetünkkel, hogy abból ne csak azt lássák, hogy ezek jó emberek, becsületes emberek, hanem azt is, hogy részei vagyunk valami Isteninek!

Schaul Árpád, Sopron

„Jézus Krisztus az (Isten fia) jó hírének kezdete.” (Mk 1,1)

- Mennyire szeretem a jó híreket?
- Mennyire költöm másnak jó hírét?
- Hol kezdődik nálam a jó hír?

[Ange!]

